

הידיד של מנו

ו. לוחני - ל. בנרג'י

בדרכו היה מנו עובר ליד עץ מנגו גדול.
מדי פעם הוא עצר בצלו כדי לנוח. מנו לא
מיהר הביתה. אבא שלו עבד בכפר סמוך
וחזר הביתה רק בערבים. אמו של מנו
נפטרה כבר לפני שנים אחדות. רוב הזמן
בילה מנו משחק לבדו.

מנו היה הולך לבית הספר לגמרי לבדו, כי
בכפר שלו לא היו ילדי בית הספר אחרים.
בדרך הארוכה, תחת קרני השמש החמה,
הוא הלך הלוך וחזור כשרק השמשייה
האדומה שלו מלווה אותו. במיוחד בשעות
אחר הצהריים החמות לא היה פוגש שום
אדם או חיה.

אחר הצהריים אחד החליט מנו לא לשהות
ליד העץ, כי היום לא היה חם במיוחד.
הוא לקח את השמשייה שלו ופתאום שמע
רעש בענפי העץ. קוף לנגור קפץ מולו
לארץ, ובידו פרי מנגו אכול למחצה.
מנו הופתע.

עץ המנגו היה מלא פרות וכל פעם כשמנו
נח בצלו פרי מנגו אחד או שתיים היו
נופלים על ברכיו. למנו נראה משונה
שדווקא הפרי הבשל והמתוק ביותר היה
נושר לחיקו, והוא נהנה לאכול את המנגו
המתוק. מדי פעם גם לקח פרות אחדים
הביתה כדי לאכול אותם עם אבא.

מנו חזר הביתה עם הרבה פרות מנגו
בתרמיל ועם לב שמח, כי הוא לא רק אכל
ארוחת מנגו טעימה ביותר, אבל גם מצא
לו ידיד.
כל הדרך הביתה מנו שרק בשמחה וכבר
אף פעם לא הרגיש בודד.

כעת מנו הבין שזה הלנגור שבחר לו את
הפרי הטעים ביותר. הוא התיישב תחת
העץ ותוך זמן קצר הלנגור הביא לו את
הפרות הטובים ביותר.
מנו הבין שהקוף היה בודד גם הוא והיה
זקוק לחבר.